

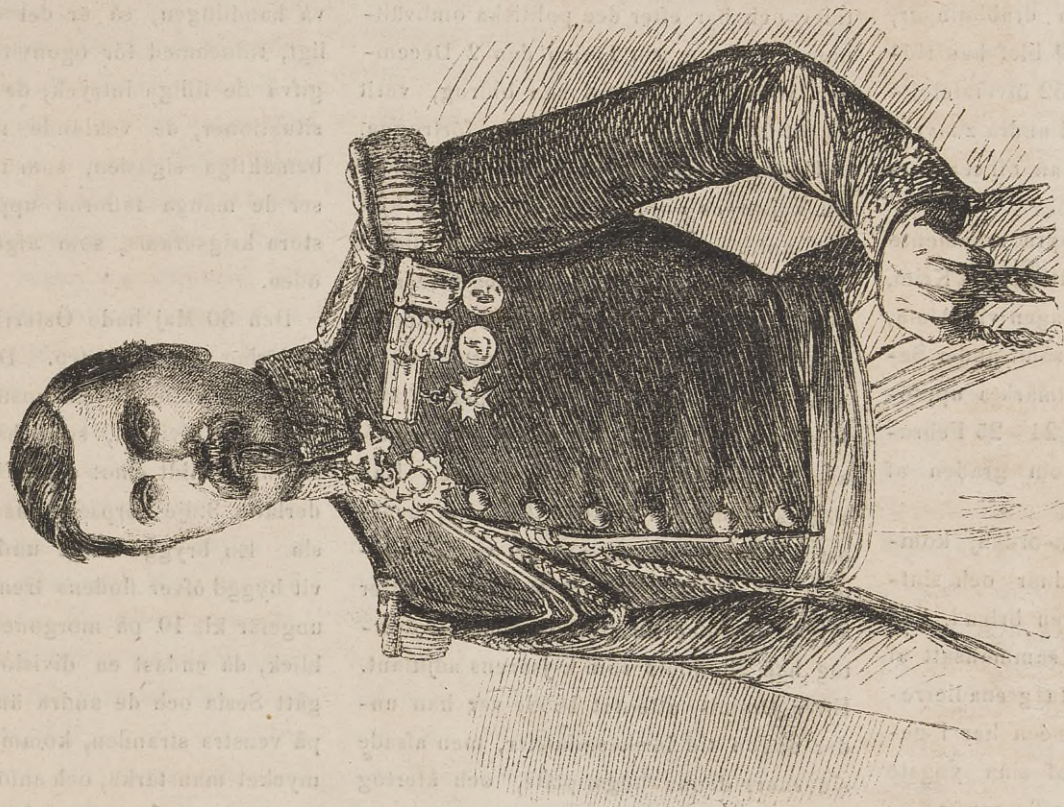
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

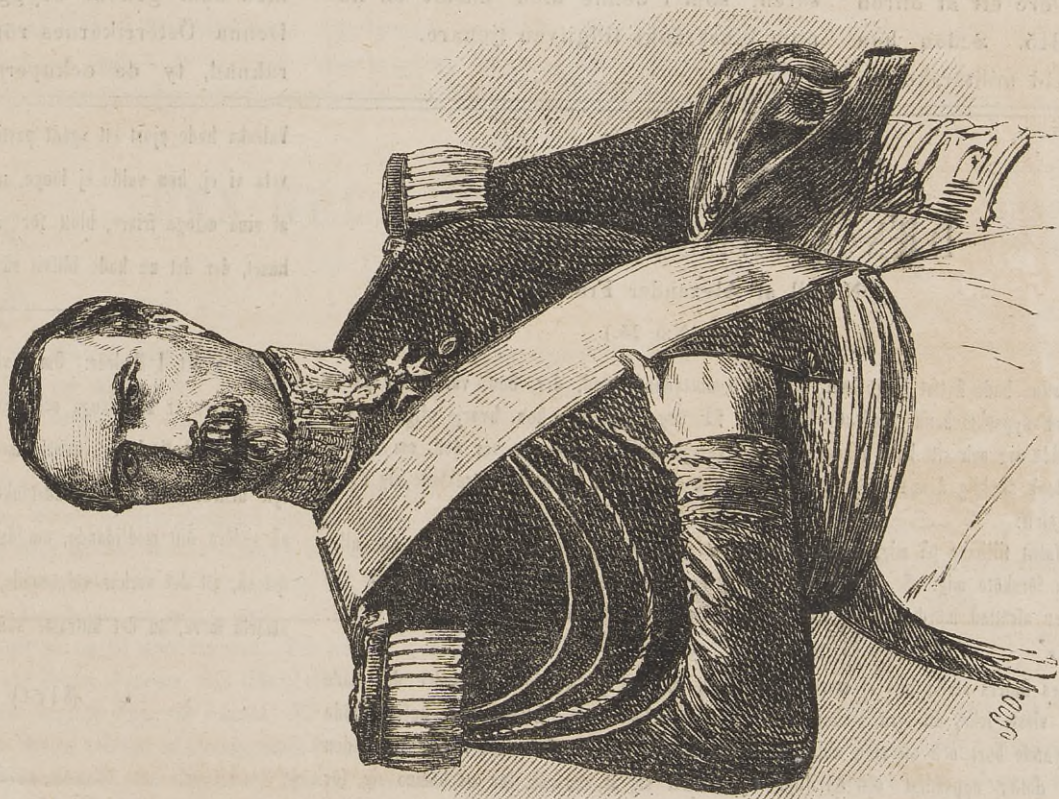

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 26. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 26 Juni 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

General Clerc.
† i slaget vid Magenta.
(Efter en fotografi.)

General Espinasse.
† i slaget vid Magenta.
(Efter en originalmålning.)

General Clerc,

som stupade d. 22 sisl. Maj vid Magenta, var född år 1814, var elev af skolan i St. Cyr, blef underlöjtnant 1835 och löjtnant 1838. Han blef, 1839, omnämnd i "Journal Militaire officiel" för ett fortifikationsprojekt, som han hade redigerat. Kapten 1841, gick han samma år med en bataljon af lätta infanteriet till Algier, gjorde fälttågen från 1842 till 1846, utmärkte sig i mångfaldiga drabbningar, och blef 1846 major; 1849 blef han riddare af hederslegionen, 1852 öfverstelöjtnant och 1853 öfverste vid andra zuavregementet. 1852 erhöill han officerskorset af hederslegionen.

I spetsen för detta tappra regemente deltog öfverste Clerc i fälttåget på Krim, och tog en ärofull del i slagen vid Alma, Balaklava och Inkermann samt under Sebastopols murar. Hans utmärkte uppförande i affären natten den 24—25 Februari 1855 förskaffade honom graden af brigadgeneral.

Han var riddare af Bath-orden, kommandör af 2 sardinska ordnar och slutligen af hederslegionen. Den brigad, han nu anförde i Italien, var sammansatt af ett zuavregemente och 1:sta grenadierregementet. — Franska arméen har i general Clerc förlorat en af sina yngste och mest utmärkte högre officerare.

General Espinasse,

i likhet med general Clerc ett af offren vid Magenta, föddes 1815. Sedan han åren 1833—35 vistats vid militärskolan,

begaf han sig till Algerien, der han vann sina första grader. Han hade gjort många lysande fälttåg i Afrika, och utmärkte sig för sin intelligens och duglighet. Han blef bataljonschef 1845 och emottog chefskapet öfver en bataljon zuaver. 1848 befordrades han åter till linien, gjorde fälttåget till Rom, och blef öfverste. Kallad till Pariser-arméen, utmärkte han sig vid flere tillfällen under dessa stormiga tider, och har efter den politiska omvälfning, som tog sin början den 2 December 1851, och hvartill han bidrog, varit en af Napoleons mest nitiske förtrogn.

Utnämnd till brigadgeneral, valdes han till kejsarens adjutant i orientaliska kriget anförde han en brigad, och fick i uppdrag att företaga en rekognoscering i de osunda trakterna vid Dobrutscha. Man känner den olyckliga utgången af denna expedition. Sjelf angripen af kolera, måste general Espinasse för sin hells skull återvända till Frankrike. Han sändes i början af år 1855 till Krim, hvar est han utmärkte sig i slaget vid Tschernaja och vid anfallet på Malakoff. Efter kriget utnämnd till divisionsgeneral, återtog han sin plats som kejsarens adjutant. Efter Orsinis attentat 1858, var han under någon tid inrikesminister, men afsade sig snart denna höga plats, och återtog sina militära befattningar. General Espinasses fränfalle är en stor förlust för kejsaren, som i denne man mistat en honom oinskränkt tillgifven tjänare.

Striden vid Palestro.

Vi meddele härom några teckningar af ett ögonvittne, som skrifer:

Med beskrifningen om en strid, en batalj, är nästan alltid samma förhållande som med en bataljmålning, hvilken kan lämpas på alla scener af detta slag. Artisten har emellertid sin fantasi resurser, för att komponera lyckligt och göra intryck, men om det är lätt att omtala sjelfva handlingen, så är det alldeles omöjligt, tillochmed för ögonvittnen, att återgifva de lifliga intryck, de elektriserande situationer, de vexlande rörelser, hvilka bemäktiga sig den, som inför sina ögon ser de många taflorna upprullas af detta stora krigsdrama, som afgör nationernas öden.

Den 30 Maj hade Österrikarne lidit ett nederlag vid Palestro. De hade blifvit förjagade från denna position af general Cialdinis division, som hade intagit en ställning midt emot denna by, för att underlätta 3:dje korpens passage öfver Sesia. En brygga hade under natten blifvit byggd öfver flodens trenne armar, och ungefär kl. 10 på morgonen, i det ögonblick, då endast en division hade öfvergått Sesia och de andra ännu voro kvar på venstra stranden, kommo Österrikarne mycket manstarka, och anföllo de piemontesiska linierne, hvilka de sökte skingra, för att afskära 3:dje korpens förening med dem genom bryggornes nedrifning. Denna Österrikarnes rörelse var väl beräknad, ty de ockuperade med artilleri

Valeska hade gjort ett »godt parti», om också ett lyckligt, veta vi ej, hon valde ej länge, utan gaf sin hand åt en af sina många friare, blott för att komma ur föräldrahuset, der det nu hade blifvit så hemskt och dystert.

Hören det, I Mödrar: Om I vårdslösen ett barn, om I hängifven er åt fåfånga och orättvisa, så skall händen ej uteblifva! Märk det, hvarje människa: Föraktet för ett lyte utströfr frön till afgrundstankar i själen; spira äfven på sjelfva ditt medlidande, om du ej förstår att uttrycka det så, att det verkar välgörande, ty lätt nog kan det då smärta mera, än det bittraste hän!

(Slut.)

DEN VÅRDSLÖSADE.

Novell af Alexander Franz.

(Forts. fr. N:o 25.)

Ernestine hade flyttat långt bort. I en liten obetydande stad, der hon var säker på att ingen uppsökte henne, nedsatte hon sig. Så noga uppfyllde hon hvarje pligt, att hon klädde sig och sitt barn i sorgdrägt; det var ju hennes make som var död, om ock på schavotten, — hon var honom dock skyldig denna gård af sorg. Då hon för första gången betraktade sig i den svarta dräkten, sade hon för sig sjelf:

— Tungt har min hämd fallit tillbaka på mig, fruktansvärdt tungt! Jag behöfde ej bära mitt hårda öde allena, jag kunde säga till dem, som försköto mig: »Se, derhän hafven I bringat det, att barnet af edert prunkande hus blifvit den sorgjande enkan efter en afrättad mördare! — Men det är nu nog, må det sasansfulla förblifva dem obekant, jag vill ej störa deras frid.»

Hon visste icke, att i hennes faders stolta hus ej mera fanns någon frid, att det kränkta högmodet der hade anställt obotliga förhärjelser; hon visste icke, att fyra veckor efter hennes aflägsnande, hennes fars hufvud hade blifvit snöhvitt, att hennes mor tynade bort och att man aldrig mera fick se ett leende på hennes läppar sedan den stund, då hon erfarit, att hennes dotter uppsälligt och frivilligt öfverlemnade sig åt vanäran, för att hämnna sig, för att bestraffa sin moder för det denna vårdslösat sitt eget barn. De voro nu allena, kommerserådet och hans maka.

höjderna i närheten af Sesia, hvarifrån de nedslungade på trupperna projektiler.

Under det Österrikarne på venstra sidan verkställde denna rörelse, som närmade dem Sesia, var deras center sysselsatt med Cialdinis division, som bevakade vägen från Palestro till Robbio, på hvilken ett befäst batteri befann sig. Österrikarnes förslag var således att bemäktiga sig Palestro, under det de vände sin hufvudstyrka mot Sesia.

I detta ögonblick blef skjutningen liflig, och allt lät förutse ett allvarsamt anfall. — 3:de zuavregementet, hvilket dagen förut hade ställts till konung Viktor Emanuels disposition, för att operera tillsammans med piemontesiska arméen, uppslog sin bivuak till höger om Palestro, och projektilerna nådde ända dit. Genast begifver sig hela regementet framåt, lägger sina skarpskyttar i sädesfälten och tillbakadrifver de österrikiske tiraljörerne, som hade simmat öfver en kanal för att öfverfalla de allierades högra flygel. Dessa skarpskyttar drogo sig snart tillbaka och passerade ånyo kanalen. Här är nödvändigt att gifva en öfverblick af terrängens beskaffenhet och af de svårigheter, den erbjuder, på det man må förstå hela vigten af den träffning, som sedermera följde. — En bred och djup kanal med höga bräddar skiljer, till venster, zuaverne från Österrikarne; venster om kanalen äro otillgängliga öfversvämmade risfält, som upptaga en sträcka af 200 å 250 metres, bakom kommer en bred väg, och ofvan-

före en ganska vidsträckt platå, begränsad af en strid ström, hvars skogbevuxna bräddar hafva ej mindre än 15 till 20 metres höjd.

Då zuavregementet insåg omöjligheten att öfvergå kanalen Della Cascina, gjorde det en marsch längs högra strandbrädden till ett grundt vad, der vattnet räcker öfver halfva kroppen. Framför detta vad hade Österrikarne på en sluttning, som dominerar vägen, ett batteri af fem pjäser, som sände mördande kulor mot zuaverne.

Hvarje rörelse till återtag var omöjlig, och föll, sanningen att säga, heller ingen in. Öfverste Chabran gaf genast order att sätta sig i rörelse, och snabba som blixten, kastade sig alla zuaverne i vattnet under ett väldigt hurrande. Så fort som vattnets gytjtjiga beskaffenhet tillät det, vadade de öfver, bestego sluttningen, som för till landsvägen och klättrade uppföre, eller rättare stormade, höjden, på hvilken det österrikiska batteriet befann sig. Denna manöver, en af de djerfvaste man kan tänka sig, utfördes med en sådan energi, att artilleristerne flyende öfvergåfvo sina kanoner, och de österrikiska massor, som betäckte platåen, i oordning sprungo åt alla håll. Olyckligtvis för dem är denna platå, såsom jag nämnt, omgifven af floden Bucca; förföljde af bajonetterne under zuavernes rasande anfall, kastade de sig till stort antal i vattnet och många gåfvo sig fångna. — Detta var första akten af det krigiska skådespelet; ett annat icke

mindre svårt företag utfördes på ett lika lysande sätt.

Jag nämnde, att en ländsväg befinner sig vid foten af den sluttning, som nyligen hade blifvit bestigen. Denna väg leder från Palestro till en landtgård, nära hvilken en stenbro är slagen öfver Bucca. Österrikarne, som trodde, att ett anfall på denna punkt endast kunde försökas från vägen, hade placerat på sjelfva bryggan två kanoner, som skulle förbjuda bestigandet och försvara ett godt stycke af vägen; men man hade ej tagit med i denna beräkning den skickliga manöver, som zuaverne nyss verkställt. Således återkommo zuaverne, dolda af flodbräddens träd och buskar, genom en rörelse åt höger, lika snabb som den första, och kastade sig fram emot bron. På en sekund trängde de med bajonetten in på de kringkanonerne och på andra sidan af bron församlade fienderne, och anställde bland dem ett blodbad. Sjelfva landthuset var försedt med försvarare, men blef snart stormadt och alla, som befunno sig på dess inre gård, gjorda till fångar. Österrikarne voro nu i öppen flykt. De drogo sig i all skyndsamhet tillbaka på vägen till Robbio. Zuaverne ville icke vid bron hejda sin segerbana, och ännu en timma förföljde de flyktingarne, tills försigtigheten bjöd dem att vända tillbaka.

Emellertid hade general Cialdini tillbakaslagit de Österrikare, som hade anfällt centern af piemontesiska arméen. Österrikarne hade koncentrerat sin styrka kring

att smycka denne nordiske Augusti hof, — den förtjusande Aurora Königsmark; dock, det är ej om henne, vi här skola tala, ty hennes tid var förbi, hon hade redan för längesedan dragit sig tillbaka inom Quedlinburgs klostermurar.

I Aurora Königsmarks ställe herrskade på tiden för vår berättelse grefvinnan Cosel. Hon stod just på höjden af sin makt.

Då hon erfor, att en konstnärinna, och dertill en Venetianska, närmade sig Dresdens murar, blef hon otålig och misstänksam, men lugnade sig, då hon fick höra, att konstnärinnan ej mera var ung och alldeles icke vacker. Nu blef favoriten den första, som bad konungen låta måla sig af henne.

August kände föga lust att villfara denna grefvinnas önskan. Han hade helt nyligen låtit porträttera sig af en ryktbar konstnär, och han ihågkom huru besvärliga de ofta upprepade sittningarne hade förfallit honom; äfven påmint han grefvinnan om att hon redan egde tolf por-

(Fortättning pag. 206).

DEN GULA HANDSKEN.

Af Louise Ernesti.

afvelgalleriet i Dresden eger ett rum, som är alldeles uppfyllt med målningar af en och samma hand. De äro alla pastellmålningar af en berömd venetiansk konstnärinna, Rosalba Carriera, som föddes år 1672 och dog 1737. Denna del af galleriet upptager, med några få undantag, endast hennes verk. Hon utbildade sig i sin konst i Venedig, under ledning af en mästare, som bar ett utomordentligt klingande namn: han hette nemligen Diamantini; men man måste beklaga, att han var blott en ganska medelmåttig målare, allsingen diamant i konstens diadem. I början målade den unga konstnärinnan oljemålningar, kopior efter stora mästare, derefter öfvergick hon till bilder i miniatyrförmät och målade så kallade dosstycken, hvilka kanske funno mesta bifallet för dosornas skull, hvilka voro af guld eller silfver och utdelades såsom presenter. Slutligen började hon att måla i pastell och fortfor sedermera alltid dermed.

Rosalba Carriera åtnjöt på sin tid stort anseende. Hon lemnade Venedig, och besökte Frankrikes och Tysklands hof. Öfverallt prisade ryktet hennes skapelser, man tillade om att erhålla hennes arbeten. Furstarne gåfvo fester till hennes ära, akademierna upptogo henne till ledamot. På sina resor kom hon äfven till Sachsen.

Konung August den Starkes hof var en föreningsplats för allt hvad Europa då för tiden egde skönt, intressant och konstnärligt. Italien ditsände sina sångerskor, Spanien sina ädlingar och sina äfventyrare, från Polen ditströmmade sköna fruntimmer, från Frankrike, snillp. Tillochmed Sverige sände en af sina älskvärdaste döttrar till

Striden vid Palestro den 30 Maj 1859.

SPRINT
BIBLIOTEK

3:dje Zuavregementet bemäktigande sig ett österrikiskt batteri vid Palestro.

ett landthus, som blef skådeplatsen för en liflig fäktning. Flere gånger togs och återtog denna position, och förblef slutligen i Piemontesarnes besittning.

Österrikarne hade äfven på samma gång anfällt hela linien, men vände sin hufvudstyrka mot högra flygeln. Äfven var ett anfall mot den yttersta venstra flygeln tillämnadt, men alltsammans misslyckades. 2:dra sardinska divisionen vann här en lika fullständig framgång under general Fanti, som general Cialdinis korps.

Förlusterne voro naturligtvis på alla håll stora; zuaverne fingo dock endast 260 man döde eller sårade, hvaribland några officerare. Ett vackert skådespel var det att se tolf å femton zuaver draga en kanon till konungen. Deras uppträdande var präktigt att åse. En af dem med förband kring sin blödande panna hjälpte till med ena handen att skjuta fram hjulet och stödde den andra på sjelfva kanonen, hvori han tycktes vilja visa sig berättigad att ega en andel, betald med hans blod. Det var en den mest lyckliga komposition till en taffla, som man kan tänka sig. De fem af zuaverne eröfrade kanonerne blefvo alla af dem skänkta till konung Viktor Emanuel.

Kyrkan i Palestro öppnades till emottagande af de sårade Fransmännen, Österrikarne och Italienarne. Man nedlade dem alla skyndsamt på halm, och redan samma dag erhöilo de all möjlig omvårdnad. Kejsar Napoleon besökte dem och

trätter af honom, och att det vere öfverflödigt att tillägga ännu ett trettonde; deremot ville han anmoda konstnärinnan om en bild af henne, grefvinnan.

Detta skedde, och Rosalba Carriera skapade en bild af den sköna grefvinnan Cosel, till den grad fulländad, att den hänförde alla och tillfredsställde konungens anspråk; han lät uppställa porträttet i sitt kabinet.

Grefvinnan bestormade nu änyo konungen med böner, och äntligen lofvade August att sitta för ett porträtt; men det blef aldrig utaf. När den utsatta dagen kom, var konungen antingen på jagt, eller befann han sig i konseljen, eller företog han en liten resa. Grefvinnan vågade slutligen ej mera påminna honom om hans löfte. Hon fördubblade sin vänlighet mot den fremmande konstnärinnan, för att bibehålla denna vid godt lynne oaktadt den misslyckade planen. Hon jnrymde tillochmed en väning åt henne i sitt palats, och ställde en del af sin egen betjening till Rosalbas tjänst.

En dag promenerade grefvinnan på altanen till sitt palats, och kastade en nyfiken blick in i konstnärinnans

talade tröstande ord till dem. Äfven till Vercelli fördes ett stort antal sårade.

Andebesvärjaren i 19:de seklets 6:te årtionde.

Midt ibland de materiella och reella frukterna af vår tids bildning, öfverraskas vi icke sällan af de yppigaste utväxter af ideella och fantastiska inbillningsfoster. Klappandarne dansade med bord och hufvuden fram genom den bildade världen och gläda sig än i dag åt ett tillväxande trosanhang. Andarne hafva emellertid gjort ofantliga framsteg i sina uppenbarelser. I Amerika finnas tusentals på andar troende (*media*), omedelbara andeskådare, samt flere dussin tidskrifter, som äro organer för denna nya "religion." Äfven England har ingen brist på lärjungar af denna lära, tillochmed bland praktiserande läkare. I Paris befinner sig ett mycket förnämt sällskap, för hvilket en baron Guildenstubbé står i spetsen, och som låter tillskrifva sig bref af aflidna från alla tider och länder. Engelsmannen Blake, som f. n. äfven vistas i Paris, porträtterar döda, hvilka han beställer till sig för att sitta för honom.

En af de berömdaste andeskådarne, hvilken i Amerika, England, Frankrike, ja tillochmed i det vetenskapliga Tyskland försatt konungar och furstar i förvåning, har helt nyligen avslutat sin sabelaktigt romantiska bana genom ett enormt rikt giftermål; han har åtminstone förklarar, att han nu uppgifvit affärrerne med

rum, som stodo tomma, ty Venetianskan befann sig för tillfället på en annan ort, för att der kopiera några målningar. Anblicken af stafflierna, de halfärdiga målningarne, den brokiga hopen af färglådor och af pergamentsrullarne gaf en stunds omvexling åt den sysslolösa spatsersångerskan och hon blef länge stående vid det höga, långt ned till balkongen räckande fönstret och blickade in genom detsamma.

Plötsligen föll hennes blick på ett mot väggen uppresat porträtt, som tycktes henne vara konungens. Det var ej alldeles fullbordadt, men hufvudet blickade med en så talande likhet henne tillmötes, att grefvinnan, då hon nogare betraktade det, ej längre kunde stanta i tvifvel. — Hon bedrog sig ej, det var konungen!

Han hade då således låtit porträttet ra sig, utan att säga henne något derom, och konstnärinnan hade skapat denna sköna bild likaledes utan att låta höra ett ord derom!

Detta väckte grefvinnans övilja. Hur kunde man våga ett dylikt hemlighetsmakeri mot henne! — Eller för-

ande världen och ämnar att med sin rika och sköna ryska gemål lefva i jordisk frid och ro. Den i Europa och i nästan alla fem verdensdelarne bekante andekonungen är en ganska inskränkt, blek och ljuslagd Skotte, hos hvilken man med prosaiska ögon ej kan varseblifva någonting annat egendomligt, än en ganska utbildad sjuklighet; det är mr. Daniel Hume, född i Mars 1833 i närheten af Edinburg. Han utvandrade 1842 med sina föräldrar till Amerika, hvarest han redan i sitt 9 år sattes i lära i den lilla staden Norwich i Connecticut. Med klena egenskaper såsom lärling, har han emellertid blifvit kejsar Napoleons underverk, en välkommen gäst vid europeiska hof och detta upplysta årtiondes hittills oförklarlige Cagliostro — detta årtiondes, som ej vill veta utaf några andar, utan vill uppfatta allting såsom varande syre, qväfve, kolämne, kolsyra o. d.

I sitt sjuttonde år sjuklig samt fader- moder- och brödlös, visste han icke hvad han skulle företaga sig för att kunna existera, Då fick han höra omtalas den rörelse, som uppstått inom de högre och mellersta samhällsklasserne i Amerika, härrörande från en ny uppenbarelse ur den öfvernaturliga andeverlden. Befängdast var detta oväsen år 1850 i Springfield i Massachusetts. Många af dem, som trodde på dessa nya läror, voro rikt folk. Hume begaf sig till dem och begärde anställning såsom andebesvärjare, "medium", såsom det kallades, emedan han vore i besittning af

beredde man kanhända en öfverraskning åt henne? Det vore möjligt, och då hade det eljest oförsvarliga förtigandet sina goda grunder.

Då Rosalba Carriera efter en kort tid återkom från sin lilla utflykt, kunde grefvinnan ej afhålla sig från att göra henne en och annan liten förebråelse. Anspelningarne voro dunkla, vinkarne otydliga. Då man slutligen ej kunde göra sig förstådd af hvarandra, började grefvinnan med tydliga ord tala om det i atelieren upptäckta porträttet.

Rosalba förvånades. Hon visste ingenting om tillvaron af ett sådant porträtt; hon svor de heligaste eder, att hon icke målat det, ja, hon försäkrade, att konungens omedgörlighet hade alldeles onyttigtgjort hennes afsigt att måla ett porträtt af honom.

— Nåväl, sade grefvinnan Cosel uppretad, man bedrar mig. Jag har sett ett sådant porträtt, följaktligen måste det existera, och då det befinner sig i er atelier madame, så måste ni naturligtvis också hafva målat det.

gåfvan att betvinga förborgade, öfvernaturliga krafter och andar, så att de gåfvo sig på jordiskt sätt tillkänna och besvarade frågor, så godt det för dem lät sig göra utan mun och språkverktyg. Hume förklarade tillika, att han alltid vore omgifven af andar, och detta alltifrån sin barn-dom. De hade alltid beredvilligt tillrättaskaffat åt honom bortkomna leksaker, hvilka han i sin svaghet ej sjelf orkat hemta åt sig.

Det af andar omgifna underbarnet emottogs med entusiasm af de nya troende och erhöll af en bland dem vid namn Elmer, fritt bord och husrum. Här uppehöll han sig ett år, och gjorde ingenting annat än underverk. Springfields tidning berättade följande:

"I herr Elmers hus satte sig ofta storvexta, tunga karlar på stora bord, med hvilka de, genom den unge Humes väldede öfver andarne, höjdes uppåt och fördes omkring i en luftig ridt. Bland de troende befann sig en viss Andreau, sät-tare till yrket, som med egna händer satte och tryckte en sedermera försäld historia öfver den sjuklige Humes underverk. Det heter deri bland annat, att han, sät-taren, ofta i Humes närvaro blifvit vidrörd af osynliga händer, att vid samma tillfällen klockor börjat ringa och möbler flyttat sig från sina platser såsom vid en jordbävning."

Ännu märkvärdigare tillgick det i New-York, hvarest Hume skulle studera medicin och blifva homöopath. Andarne

unnade honom ingen ro härtill. En herr Worth har för ej längesedan i en New-Yorker-tidning bekantgjort åtskilligt om sina händelser med Hume.

"I November 1854", berättar han, "bad jag Hume tillåta mig att få ligga en eller två timmar hos honom i sängen, för att få se om de underbara saker, som då föregingo kring honom, skulle visa sig. Han hade ingenting deremot. Jag aftog endast rock och stöflor och lade mig bredvid honom under täcket, sedan jag väl tillslutit dörrar och fönster och öfvertygat mig om att ingenting lefvande utom vi sjelfva fanns i rummet. Knappt var ljuset släckt, förrän jag hörde knackningar rundt omkring, på golvet, väggarna, sängen, hufvudgården, kort sagdt, öfverallt. Slagen öfvergingo från de luttaste knackningar till starka, ljudliga stötar på golf och väggar. Jag gjorde många frågor och erhöll tydliga svar förmedelst dessa bultningar. Jag såg äfven mörka, dimmiga, oregelbundna skuggor och rörliga ljus sväfva omkring i rummet. Snart kände jag ett lätt, mjukt vidrörande på hufvudet såsom af menniskohänder. Ett mycket kallt och fuktigt vidrörande kom, såsom jag erfor genom klapp-svar på min fråga, från Humes aflidna moders hand; en annan osynlig hand strök mitt skägg och drog deri, derefter tillslöt hon mina ögon och klappade svaret på mina frågor på ögonlocken. En annan ande gick fram och tillbaka på sängtäcket och lade sig derefter med fulla tyngden af ett

barn derpå, derefter önskade han mig genom sakta klappningar god natt. Det hela varade ungefär en halftimme, och Hume låg under hela tiden helt stilla under täcket, utan någon annan rörelse än andedrägtens.

Så långt den värde herr Worth. Men vidare! Vi skola få höra ännu märkvärdigare saker. (Forts.)

Hvarjehanda.

Krim och Waterloo. Under hela kriget på Krim föllo eller sårades ej så många officerare som i den enda slagningen vid Waterloo. Antalet af på Krim sårade och döda officerare utgjorde 768 och vid Waterloo 862.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag utkommit och är tillgängligt så väl i Bokhandeln som hos undertecknad:

2:dra Häftet af

GÖTEBORG,

(med dess omgifning)

framställt i Tafloer,

med beskrifvande text, redigerad af

Magister **J. Wallin,**

innehållande följande 4 vyer:

Örgryte kyrka, Nya theatern, Rosenlunds Fabrik och Ångköket, Rådhuset och Kristine kyrka.

Pris: 1 R:dr 50 öre Rmt.

Göteborg d. 11 Juni 1859. C. PETERSEN.

Konstnärinnan erbjöd sig att genast gå med grefvinnan i sina arbetsrum.

Det skedde. Hela atelieren genomsöktes; i början fann man ingenting; men se! från en mörk vrå framdrog ändligen grefvinns hand en talla, omhöljd med ett stycke duk, och på hvilken konung Augusts, nu fullbordade, porträtt befann sig.

Rosalba förskräcktes häftigt. Hon slog händerna tillsammans och utropade gång efter annan:

— *Fer dio!* Jag vet ej hur denna talla kommit hit! Jag har ej målat den, men hon är förträfflig! Ett fulländadt konstverk! Grefvinna, betrakta denna blick, hur mycken eld och, att jag så må säga, furstlig godhet ligger ej deruti! I sanning, konungen har aldrig blifvit bättre, mer smickrande uppfattad; det är den sköne mannen, den store fursten och den starke hjälten, sammansmälta till ett!

Hade konstnärinnan ej så uppmärksamt betraktat målningen, utan också skänkt en blick åt grefvinnan, så skulle hon hafva bemärkt hvilket uttryck af förtret, vre-

de, afund och hämdlystnad ett anrars så regelbundet vackert och förtjusande ansigte förmådde antaga.

— Det är bra! sade grefvinnan Cosel helt kort, i det hon åter ställde målningen mot väggen och kastade duken öfver densamma. Ni har målat talfan. Hvarföre ni bedragit och fortfar att bedraga mig, vill jag ej veta. I morgon vill jag låta afhenta porträttet och utbetala till er det öfverenskomna priset; men jag önskar, att ni ofördröjligen lemna mitt hus.

Efter dessa ord aflägsnade sig grefvinnan, och kvarlemnade konstnärinnan upprörd och förolämpad. Rosalba kunde icke förklara för sig underverket med porträttet och kunde ej bli ense med sig sjelf rörande medlen, hvilka hon borde använda för att åter stämma den vid hofvet allsmäktiga gunstlingen till sin fördel. Emellertid tog hon åter målningen i handen, betraktade den, och utropade med hänförelse:

— Det är herrligt! — Hvem som än frambringat detta verk, jag hade ej sjelf kunnat göra det bättre!

Vid detta utrop hörde hon bakom sig en porslinskopp

falla ned på golvet och varseblef, då hon vände sig om, sin tjänstlicka, som, rodnande af förlägenhet och fruktan, uppsamlade skärflyorna af koppen.

— Hvad är detta, Magdalena? Hur kan man vara så oaktsam? ropade hon till flickan. För första gången ertappar jag dig på att du ej förstår att hålla en kaffebricka. Om än dina händer äro små och vackert formade, såsom jag ofta sagt dig, så hör du likväl lära dem att förrätta sina sysslor så, att jag ej kommer till skada dervid. Men låt se, hvad har du der på din hand? Hvad! — färg! Blå och röda streckar! Hur har du fått dem?

Magdalena for hastigt med sitt förkläde öfver fingrarna och svarade förvirrad:

— Jag har nyss ställt i ordning lädan med färgstiftena.

Konstnärinnan svarade icke. Hon var åter fördjupad i betraktandet af talfan.

(Forts.)

Prins Napoleons intåg i Florens den 31 Maj 1859.

Härmed följer Romanbihanget: "Arfvet," pag. 1--8.

Nästa No utgives Söndagen den 3 Juli.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.